

Едиција
ПОВЕЉА

Библиотека
ПРЕОБРАЖЕЊЕ

Књига двадесет друга

Рецензенти
Др Јован Делић
Др Недељка Бјелановић
Др Владан Бајчета

ЗБОРНИК

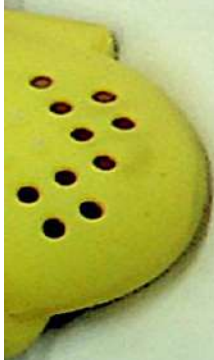

МОШО
ОДАЛОВИЋ
ПЕСНИК

Уредник
ДРАГАН ХАМОВИЋ

повеља

Зорана Опачић

ОДНОС НАИВНЕ СВЕСТИ
ПРЕМА НЕБЕСКОЈ СФЕРИ
У ПОЕЗИЈИ МОША ОДАЛОВИЋА*

Сажетак / У раду се бавимо корпусом песама Моша Одаловића у којима се успоставља однос појединачног постојања и општег, космичког плана, преломљен кроз наивну свест. Одаловић креће од потребе наивног субјекта да маштом превазиђе границе реалности, па наивна свест опажа себе као делић космоса. Уверење да се у сваком, макар и најнезнатнијем живом створу огледа сложеност света засновано је у великој мери на фолклорним и митским представама, па се земаљски живот пројектује на небески свет и обрнуто, успостављају се аналогije између детета и његовог астралног двојника – звезде, али и небеске деце, па наивни субјект прераста у митског јунака који скаче у небо, утиче на поредак звезда и сл. Одрастањем лирски субјект се одриче митске, прекогнитивне егзистенције и прихвата своју људску датост. Овим кругом песама Одаловић апстрактно и метафизичко, које се обично сматра пољем значењски недоступним младом читаоцу, приближава дечјем искуству, чиме размиче оквире наивног певања.

Кључне речи / небеска сфера, космологија, митски подтекст, наивни лирски субјект, поезија за децу

---

* Овај рад настао је у оквиру научног пројекта „Смена поетичких дигми у српској књижевности двадесетог века: национални и еврск контекст” (178016), који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

Момчило Одаловић је песник са дугом песничком каријером, која траје готово пола века¹. Међутим, његова поезија није била разумевана у пуној мери, и поред чињенице да је још од своје збирке *Од амебе до бебе* (Одаловић 1982) покушао да у простор наивне песме унесе и космолошка питања и тиме прошири њене поетичке оквире. Одаловић се труди да апстрактно и метафизичко, које се обично сматра пољем значењски недоступним младом читаоцу, приближи дечјем искуству, применом различитих књижевних поступака. Због тога ћемо у раду покушати да укажемо на корпус његових песама заснован на односу наивне свести према небеској сфери, за који сматрамо да је специфичан и иновативан у српској поезији за децу.

Уверење које произлази из Одаловићевих песама је да се у сваком животном облику рефлектује мудрост његовог створитеља, па се отуд једнака пажња посвећује певању о микрокосмичким и макрокосмичким елементима појавног света (отуда и певање о мравима, врапцима и пчелама као божјим створењима). Треба напоменути да је однос према небеској сфери амбивалентан и подразумева песме у којима се млади лирски субјект ослобађа земаљских стега, а с друге стране, песме у којима се његове аспирације ка вишем свету комично, пародијски сенче, праћене упозорењима о опасности нарушавања постојећег поретка и о људској мери.

¹ Одаловићев песнички развој почиње 70-их година, збиркама *Врло важно* (1975) и *Да ти кажем нешто* (1977). Проистекао је из почетне, самоодређујуће слике света формиране у раном животном добу – одрастања у многочланој породици и осећања заштићености унутар породичног гнезда, па се заснива на сликама породичног живота, сеоског колектива и завичаја. Већ збирке *Од амебе до бебе* (1982), *Неко је украо ласиу* (1987), *Овде нешто није у реду* (1988) указују на сазревање и усложњавање песничког израза и симболике наивне песме. Збирке из 90-их: коауторство у *Лирском њокеру* (1994), *Уврнути књија* (1995), *Рече ми једно дијете* (1997), *Молим те, чувај се* (1998), *Косовчице* (1998) и посебно оне из 21. века: *Где је лампино дете* (2008), *Жича њчелино чедо* (2009), *Твоја звезда будалица* (2014), *Добро јушо*, *Велика Хочо* (2017) – показују да је реч о значајном писцу за децу.

Одаловић креће од потребе наивног субјекта да маштом превазиђе границе реалности, просторна и сва друга ограничења и успостави простор аутентичне слободе. Зато је честа позиција младог песничког гласа загледаност у небо и запитаност о природи света и сопственом постојању („причајте ми сваке ноћи / шта се збива у свемиру” – „Досадни сте до космоса”).² Опчињен небесима („Звездани свет дотиче нам душу: то је свет погледа” – Башлар 2001: 226), млади лирски јунак доживљава их као своје природно станиште („Мени треба галаксије”, каже се у истој песми). Тако се дечак Светозар у песми „Светозар на трешњи чека Халејеву комету” издиже са земљине површине у крошњу трешње како би посматрао ретку небеску појаву. Он одатле неће да сиђе, упркос молбама старијих, тврдоглаво се држећи својих сањарија. Забринутост родитеља вероватно потиче из уверења да је „звезда репатица опасно знамење” (Братић 2013: 152), те сматрају да је син који се одвојио од земљине површине у појачаној опасности. И Момчилосаурус Трећи из истоимене песме борави у грању тополе, додуше из страха од родитељске казне, али зато постаје дете-птица, „поглавица” врапчјег поднебеског царства који живи у гнезду.

У свом аутопоетичком сећању на детињство Одаловић говори о дечачкој игри „претакања неба у себе”, у којој је упорним зурењем покушавао да укине границе земаљске и небеске сфере:

„Лежећ на земљи, неконтролисано дуго, системом левка, претакао сам небо у себе. Широка кадара сводио сам на празно гледање и помућену свест. Тада би настајало претакање. Када би стропоштавање добијало катаклизмично убрзање, наглим стресом тела пресецао бих игру. [...] Има у мени неког неба” (Одаловић 2017: 239).

Пошто је *претакање* засновано на имагинацијском узношењу наивне свести („све нас носи висинама, облацима,

² „Сви ти симболи [...] образују некакву космичку мрежу, велико ткиво у којем је све повезано”; а „на нама је да одгонетнемо оно што Космос 'каже' [...], како бисмо разумели мистерију живота” (Елијаде 2011: 199, 170).

светлости, небу, пошто летимо изнутра, пошто је лет у нама”; „Ониричко летење је [...] најстварније имагинарно путовање које укључује нашу психичку супстанцу и потписује наше супстанцијално психичко настајање” – Башлар 2001: 59, 32) а интензитет чежње производи илузију да је она узвраћена (Исто: 225), тако се и наивном субјекту чини да је успео да погледом „отвори” небеса и да се она уливају у његово биће, односно да је, уневши у себе делић небеске твари, и сам постао „сунчево чедо”. Због тога се може рећи да се у Одаловићевој поезији успоставља својеврсна космологија *поилега*. Продревши у небеску сферу, наивни лирски субјекат креће се по њој слободно – налик птици („имам небо, / имам крилце” – „Твоја звезда Будалица”) и игра се звездама и облацима. То кретање по висинама треба да остане врста дечје привилегије, па се песнички глас обраћа космонауту у песми „Шта тражиш у васиони”, с молбом да не угрожава простор дечје маште. Такође, у песми „Твоја звезда Будалица” дете се храбри и подстиче на имагинацијски узлет: „Попиј мало птичјег млека, / па полети!”.

У поменутој песму уграђена је својеврсна апологија детињства и уверење да свако биће у себи „има неког неба”. Знаци небеске природе детета су крилата бића, његови земаљски пратиоци: птица³ и пчела, звездана искра (имаш и „шаку пчела – / да се са звездама ројиш”) који га, заједно са звездом водиљом, прате кроз живот. Као у предањима, судбина појединца пројектована је у звездано небо, па свако има свог астралног двојника („Твоја звезда Будалица / чека те код Северњаче”). Људско време поклапа се са небеским временом његове звезде, па се они истовремено рађају и умиру, одрастају и старе:

„Како он расте, тако расте и његова звезда. Све звезде гледају на нас и прате нас кроз све мене и невоље у животу. Кад људи путују, са њима путују и њихове звезде, а кад спавају, звезде стоје на једном месту и гледају у њих” (Милосављевић 1913, 392, према Братић 2013: 148).

³ „... астрални двојник пали се у тренутку рођења” (Братић 2013: 151).

Дете рођењем постаје део небеског света, па га треба подстицати да крене у потрагу за својом срећом („Нађи своју Будалицу, / види тачно где то свиће, / па нам јави”). Међутим, песнички глас каже детету да је његов крилати алтер его птица („Знам да имаш своју птицу. / С њом си рођен, с њом постојиш”) а да звезду треба да пронађе „код Северњаче”, чиме одступа од митског веровања да не треба тражити своју звезду и реметити небески поредак⁴. Али, и поред уверавања у способност „за лет” приметно је и благо комичко унижавање – астрални двојник је хипокористички именован као звезда Будалица; и он је наиван, детињаст, непромишљен као и земаљски парњак (плаче кад види да се изгубио).⁵

Дете је често запитано у вези са природом света и небеса, коначности, тајном постојања. О томе сведочи песма „Бескрајна”. Суочавајући се са апстрактним питањима како докучити недокучиво („Ту, ИЗА БЕСКРАЈА, / зар ништа не постоји!?”), наивни лирски субјект закључује да тај свет мора бити пун, животан, пошто се његово биће противи идеји испражњености („у том НИШТА / НЕШТО мора да је...”). Иако га идеја бескрајног космичког простора збуњује („трпам звезде. / преслажем тишину. (...) Прелиставам / космичку прашину”), наивна свест покушава да је разреши аналогijом са њему познатим светом који је, како ћемо видети на примеру збирке *Од амебе до бебе*, заснован на нераскидивој испреплетености животних облика („Дај ми копчу, / да светове спојим”). Коначно, он разрешава онтолошку дилему спуштањем у интимну раван: треперењем срца може се измерити бескрај, па се *нешто* налази унутар самог бића. Дакле, Одаловић показује како пребацивањем општег на лични план и веома сложена питања постају блиска и разумљива младом читаоцу.

Слика детињства у Одаловићевој поезији заснована је превасходно на сеоском животу који зависи од небеске

⁴ О томе више у вези с песмом „Лампино дете”.

⁵ У Македонији се за ведрог и веселог човека се каже да је „веселе звезде” (Исто: 150).

милости и немилости (Сунце припомаже земљораднику да сазри пшеница – „Сунце пшеницом грли човека”, али другом приликом узима оно што је дало: „небо нашу њиву руча” – „Све ће то отац позлатити”). Човек и природа су нераздвојиви, „свезани у хиљаде чворова” („Мушица је полетела”) у свести одраслих који их такође доживљавају антропоморфизовано (мајка „разговара са небом, припомиње гују” док пада град у „Све ће то отац позлатити”, отац псује небо води која се излила у њиву – „Водоплавна”, али се брижљиво опходи према шуми која му омогућава огрев: „шумо, добро се знамо – / расти до миле воље” – „Отац у шуму креће”). Због тога је лирска представа о свету умногосте заснована на митској, односно фолклорној космогонији, у којој се земаљска и небеска сфера виде као аналогне: „Свеколики простор и на небу и под земљом организован је као земаљски, то је пројекција животних реалија” (Самарџија 1986: 93). Небеским телима приписују се људске радње из домена породичног, земљорадничког, сточарског живота – и обрнуто. Квочка и пилићи у песми „Шта тражиш у васиони” су „вртић васионе”, баш као што је крошња трешње, која се у митовима, предањима и бајкама доживљава као метафорична слика небеских сазвежђа изједначена са небесима пуним звезданих плодова („иди на трешњу, то је твој / Космос – звездарник плодова”), плодови су „грумење злата” које краде Месец („Месец краде плодове”) и сл. С друге стране, муњама, звездама дају се карактеристике земаљског света: муња и громче су синови Грома, звезде, као што смо видели, имају комична имена а Сунце је, као и у древном соларном култу, господар живота на Земљи, приказано као брижни и строги родитељ свестан своје одговорности (не жели да се замени макар на дан са Месецом: „да светлим мени је дато” – „Небески разговор”). Оно наређује, радује се, љути на земаљска бића и брине о њима (храни мушицу млеком, носи портиклу за свица).

И дете се укључује у самеравање небеске и земаљске сфере (проистекло из „сталног настојања да се човек и Ко-

смос укључе у исти божански ритам” – Елијаде 2011: 221), надмећући се са небеским чедом, сином Грома. Млади лирски јунак постаје врста митског хероја који се бори са небеским појавама: он препакује звезде, прелистава космичку прашину, скаче у небо (где је *илиће*), гура облаке, везује ужетом небеса за земљу. Идеја хватања и кроћења грома („чобанског страха”) који упропашћује летину зачиње се још у песми „Око дома гори плот” (Одаловић 1986), у којој је гром син, погодио плот, па му лирски глас прети: „Послаћу те, муњин сине, / у мечкину тамо рупу, / јешћеш трице и кучине – / док измениш памет глупу” (Исто: 43). И у песми „Тврдоломче” „громче” (дете грома) изазива човека („село громче, па нас гледа, намигује”) који прихвата изазов и покушава да га уплаши речима: „– Аха, ту си, лудо громче! / Средићу те, бићеш кликер, тврдоломче” (Одаловић 2017: 37). Ова идеја нараста до реализације песничке борбе између грома и дечака у песми „Громови на продају”. Песнички глас обраћа се неименованом Другом, позивајући га на заједнички несвакидашњи подвиг, лов муњу. Тај други остаје на земљи а он скаче међу облацима, пронађе, победи муњу и исече је на делове (громове и муње). Јунак пружа уже свом партнеру да привежу муњу, а чему се песничка визија изнова заснива на миту („Знајући број митова говори о дрвету, лијани, ужету, пауковој мрежи или лествама које повезују Земљу и Небо, а помоћу којих се повлашћене особе доиста пењу на небо” – Елијаде 2011: 53). Муња се приказује као змија, рогата звер која се крије међу облацима а коју треба заскочити, оборити и савладати („ја ћу јој привезати рогове, / ти јој уши притегни. Кад каже мајци ’јаок’, / на плећа је легни”). По таквом приказивању, видљиво је да се ради о представи градоносне змије, демонског бића које настаје од стогодишње змије а која води облаке и град на летину.

Указали смо већ на амбивалентну природу односа према небеској сфери и постојање песама у којима одрасли, посматрајући свет у складу са митски кодираним веровањима, упозоравају дете о опасности нарушавања земаљ-

ског поретка. То проистиче из потребе заједнице „да контролише 'звездани сјај' појединца” (Братић 2013: 156) не би ли га заштитила. На пример, мајка одсечно опомиње сина који у песми „Лампино дете” у мраку „премешта” звезде по ноћном небу да се остави тог посла: „Немој! / Ти си лампино (у значењу људско; прим. З. О.) дете! / Помериш једну звезду / лаку ноћ, читав свете...” Мајчина забрана проистиче из веровања да:

„случајно откривање сопственог извора светлости на звезданом небу доноси, према традиционалним веровањима, сигурну смрт. Зато није добро сувише загледати у звезде и показивати прстом у њих, јер човек може набасати на сопствени астрални сјај који ће се [...] одмах угасити” (Братић 2013: 151).

Однос небеске и људске равни најсложенији је у песми „Јагличице, не гледај високо”. Песма је заснована на три плана: дечаково око → око цвета → сунце – Божје око (чиме се успоставља вертикала природа → човек → Бог). Обраћајући се цвет у јагорчевине (а и цвет је, како рече песник, умањено сунце, земаљски пандан небеске светлости) наивни лирски субјекат, који сматра да је добио извесно искуствено сазнање и превазишао стадијум несвесног бивања („прошлог лета, кад сам био мали, / летео сам у плаве висине”), упозорава га да се не горди, да не покушава оно што му није досуђено. Ово упозорење је необично, пошто се наводи да Сунце „шири трепавице” па цвет може упасти у око (одјек претњи које су њему упућене). Дакле, Сунце се види као велико свевидеће око, а и по Елијадеу Сунце је „око” врховног бога (Елијаде 2011: 165). Опасност пада звезде садржи, како смо поменули, симболику смрти („кад ти звезда упадне у око / сви ће знати да је звезда мање”; подв. З. О.). Откуд упозорење? Из властитог искуства. Лирски глас наводи два догађаја кад је зуррио у небо (или претакао небо у очи), па су му у очи „упали” врапци и антене, те су му се подсмевали и врапци и отац. Поступак буквализовања идиома („упасти у око”) служи да тон певања преведе из митског у пародијску раван. Де-

чак опчињен небесима се исмејава (односно „враћа” својим људским оквирима) и доводи у везу са животињским светом на два начина: ангажује се марвени лекар који „чисти” очи дечаку а врапци му кажу да је „стока” – љути зато што не зна оно што треба да зна. Каква врста незнања је у питању? Цвет који се уздиже ка сунцу већ самим својим постојањем поседује биљну мудрост коју дечак није имао, а која нам је добро позната из „Песме о цвету” Бранка Миљковића⁶ (а овоме је посвећена и целина збирке *Од амебе до бебе*). Обраћање лирског субјекта цвету јагличице да не гледа високо јесте говор себи самоме, својеврсно „спуштање погледа” и излазак из небеске сфере у земаљску егзистенцију – пад у спознање. Лирски субјект одриче се своје митске, прекогнитивне егзистенције, јер *око није као море дубоко* и прихвата, одрастајући, своју људску меру.

Поменутом збирком снажне и целовите замисли (Одаловић 1982), у којој се тематизује велика еволутивна кружница, песник показује тежњу ка креирању целовите космогоније. Ово је најцеловитија збирка; песме и? ње не могу се посматрати изоловано, већ као органска целина. У уводној песми „Рађање света” пева се о тејзи великог праска и настанка Сунчевог система, Земља до поступног настанка живог света из „пра-пра-пратерије” („Из вреле космичке фуруне, / из жутог неба, праха / Сунце се на Млечном путу родило. / Затим бљеснуле муње, / и све се као трептај догодило – / Земља је провирила из страха”). Ова комплексна тема приближава се младом читаоцу сликовитошћу, антропоморфизацијом живог и неживог света (бактерије су „брбљиве” бебе, камен се „разгаламио” и сл.), хумористичким тоном певања и, изнад свега, снажним витализмом којим се прославља настанак сваког животног облика: „мравовођа виче: Живот се разбуктао!”

⁶ „Један малени цвет / још ни проговорио није / а већ је знао све тајне Сунца / и све што земља крије. [...] Један малени цвет / на зна да чита и пише, / ал’ зна шта је живот, шта је свет, / и мирише, мирише” (Миљковић 2011).

Из збирке, као што смо напоменули, извире животна мудрост биља и првих организама и спознаја да је радост живљења нераскидиво скопчана са патњом и тегобношћу постојања. Она се простире на макро и микро плану и прожима и најнезнатније животне појаве, чак и дуж биљне вертикале (корен–стабло–крошња–гране–листови). Иако га покреће слепи животни нагон, флорални свет јадикује („није било лако биљкама на почетку“) али истрајава: корен јечи под теретом биљке коју носи („докле ћу овако, зашто ли сам створен!“), али каже „издржаћемо све што се мора“; стабло дрвета болно се савија под теретом крошње и биљног дисања; лисна нерватура пламти од беса због несташлука деце-листова и тако редом, од „темеља“ до „врха“ биљног организма. Међутим, животни круг подразумева не само раст, већ и опадање и нестанак. Певањем о кратковечности биљног света песнички глас сведочи и о теми пролазности, болести, о страху од нестанка: гљива пламењача уништава биљне културе, немилосрдно им поручујући да се пред смртним часом „не цвили“; лишће је преплашено својим судњим часом који доноси јесен „биљна дробилица“ („лист листу шапуће: / дошла је по нас“). Ипак, живот биља и првих организама (парамецијума, дупљара, кошљориба, полипа и др.) испуњен је љубављу, еланом, нестрпљивошћу да се расте – баш као што то важи и за дете (ето откуд веза јагличице и наивног лирског гласа). У таквом поретку настанак људи, у Одаловићевој космогонији, представља врхунски чин креације („Људи! Рађају се људи!“). Завршном песмом „Од амебе до бебе“ заокружује се еволутивна кружница („Од амебе / до бебе / све се лепо / згодило, / све се / на свету / својим редом / родило“) и исказује уверење о јединству света.

Да закључимо, показали смо да Одаловић заснива своју поезију за децу на својствима наивне свести – природној упитаности о себи и свету, као и на снажној имагинативној моћи којом се превазилазе све баријере. Наивни лирски субјект фасциниран је недостижним небеским пространством и покушава да га погледом обухвати, да у њега про-

дре, да га освоји, чиме интуитивно жели да разреши свој однос према бескрају, вечности – апсолуту. Он увиђа да својим откуцајима срца може измерити бескрај и да се он простире унутар њега самог, у складу са пулсом свеопштег бивања. Уверење да се у сваком, макар и најнезнатнијем живом створу огледа сложеност света засновано је, у великој мери, на фолклорним и митским представама, па се земаљски живот пројектује на небески свет и обрнуто, успостављају се аналогije између детета и његовог астралног двојника – звезде, али и небеске деце – громава и муња. У овом погледу, Одаловићева поезија је изразито необична, пошто се дечја имагинација шири изван земаљске равни и митизује, па млади лирски јунаци добијају моћ летења, скакања у небо, боре се са небеским појавама налик на митске хероје, везују небо за земљу и слично. Недостатак знања о свету омогућава наивном субјекту апсолутну слободу, моћ кретања по бескрајном простору и утицања на макрокосмичке појаве. Управо та слобода из незнања није својствена биљном и животињском свету, који повремено подсмешљиво гледа на дете, зато што „не зна то што треба знати”, па дете сазнаје да „око није ко море дубоко” и своди се са митске равни на људску димензију. (У ту ствар знају га упозорењима и забранама уводе и одрасли.) Та се одрастање наивног бића приказује као врста митског пада са небеских висина, *сјушћање погледа* и прихватање своје земаљске датости. На основу свега реченог, видљиво је како Одаловић у простор наивне песме уводи космолошку симболику, митски подтекст и питања која се обично сматрају недоступним младом читаоцу, чиме реактуелизује модернистичку тежњу Душана Радовића за успостављањем „вертикалне димензије” у поезији за децу.

ИЗВОРИ И ЛИТЕРАТУРА

1.

Одаловић, Мошо. *Врло важно*. Приштина: Јединство. 1975.

Одаловић, Мошо. *Да ти кажем нешто*. Приштина: Јединство. 1977.

Одаловић, Мошо. *Пејави генерали*. Приштина – Горњи Милановац: Јединство – Дечје новине. 1980.

Одаловић, Мошо. *Од амебе до бебе*. Београд: Делта прес. 1982.

Одаловић, Мошо. *Друже шта је, кућни команданти*. Београд: „Вук Караџић”. 1986.

Одаловић, Мошо. *Овде нешто није у реду*. Крагујевац: Светлост. 1988.

Одаловић, Мошо. *Неко је украо ласију*. Горњи Милановац: Дечје новине. 1990.

Одаловић, Мошо. *Уврнућа књија*. Врбас: Слово. 1995.

Одаловић, Мошо. *Молим те, чувај се*. Приштина: „Григорије Божовић”. 1998.

Одаловић, Мошо. *Где је ламино дејје*. Београд: Завод за уџбенике. 2008.

Одаловић, Мошо. *Жича ичелино чега*. Краљево: Народна библиотека „Стефан Првовенчани” / Манастир Жича. 2009.

Одаловић, Мошо. *Добро јујро, Велика Хочо*. Београд: Задужбина „Десанка Максимовић” – Народна библиотека Србије. 2017.

2.

Башлар, Гастон. *Ваздух и снови (олег о имагинацији крејњања)*. Превела с француског Мира Вуковић. Сремски Карловци. Нови Сад: Издавачка књижарница Зорана Стојановића. 2001.

Братић, Добрила. *Глуво доба. Предсјаве о ноћи у народној религији Срба*. Београд: Библиотека XX век: Књижара Круг. 2013.

Елијаде, Мирча. *Расправа о историји религија*. Нови Сад: Академска књига. 2011.

Миљковић, Бранко. *Орфејско завештање и друге њесме*. Београд: Прo-света. 2011.

Самарџија, Снежана. „Усред куће видим зову”. У А. Јовановић, Д. Хамо-вић (ур.). *Милосав Тешић, њесник*. Краљево: Повеља. 1998. 77–94.

CIP – Каталогизација у публикацији -
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41.09-1 Одаловић М.(082)

МОШО Одаловић, песник : зборник / уредник Драган Ха-
мовић. – Краљево : Народна библиотека „Стефан Провен-
чани”, 2018 (Ниш : Галеб). – 311 стр. ; 20 см. – (Едиција Повеља.
Библиотека Преображење / [Народна библиотека „Стефан
Провенчани”] ; књ. 22)
Тираж 500. – Summaries. – Библиографија уз већину радова. –
Регистар.

ISBN 978-86-80522-36-4

1. Хамовић, Драган, 1970– [уредник]

а) Одаловић, Мошо (1947–) – Поезија – Зборници

COBISS.SR-ID 266319884

